

PRESENTACIÓ DEL DIRECTOR

L'octubre de 2017 s'aplicaven a Catalunya, per primera vegada en la història constitucional recent d'Espanya, els poders extraordinaris de l'Estat que preveu l'article 155 CE, que havia quedat fins al moment en un discret segon pla doctrinal. Certament, l'article 155 CE ha estat objecte, en diverses ocasions, de comentaris i anàlisis jurídiques, que s'havien de moure necessàriament però en un terreny abstracte i genèric, atesa la manca de casos d'aplicació i també de precedents històrics i comparats. En efecte, la possibilitat d'adoptar, per part del poder central, mesures d'intervenció que s'imposin coactivament a una comunitat territorial, no és una invenció de la Constitució espanyola, sinó que té referents en dret comparat, i especialment, com és àmpliament reconegut, en l'article 37 de la Llei fonamental de Bonn. Però ni a Alemanya, ni tampoc a Itàlia, Àustria o Portugal, on es preveuen mecanismes similars, no s'ha recorregut mai, des de la II Guerra Mundial, a aquest mètode unilateral i coactiu per resoldre conflictes territorials.

Amb la seva aplicació al conflicte de Catalunya, l'article 155 CE passa de sobte a un primer pla, i no sols per les seves conseqüències a Catalunya, sinó també sobre el conjunt del sistema d'organització territorial que dissenya la Constitució espanyola de 1978, perquè la manera en què s'ha aplicat i en la qual es consolida en el futur la seva interpretació —especialment a partir de la resolució dels recursos interposats davant del Tribunal Constitucional— determinarà de forma decisiva el contingut i l'abast dels poders extraordinaris que pot utilitzar l'Estat en un conflicte territorial i, per tant, la configuració sencera del sistema i el nivell de garantia de l'autogovern de les comunitats.

La *Revista Catalana de Dret Públic* (RCDP) no pot ser aliena a aquesta situació, la més rellevant per a l'autogovern de Catalunya des del restabliment de la Generalitat. Per això, ens hem proposat abordar d'una manera acadèmicament rigorosa l'anàlisi de l'aplicació d'aquests poders extraordinaris i els seus efectes, en els seus diferents elements i des de vessants diverses (filosòfica, constitucional, administrativa, financera, electoral, demoscòpica, comparada), recollint i ordenant també la molt nombrosa documentació que s'ha generat. Volem agrair especialment als autors i autores dels treballs que s'inclouen en aquest número especial la seva disposició i la seva generositat per participar en aquesta anàlisi. De la mateixa manera, lamentem no haver pogut disposar d'altres articles que en el seu moment es van comprometre i que sens dubte haguessin aportat nous punts de vista sobre alguns dels temes tractats.

Esperem que aquest número especial de l'RCDP contribueixi a la reflexió sobre l'abast i les conseqüències de l'aplicació de l'article 155 CE, sobre les seves implicacions i la seva legitimitat constitucional i, més en general, sobre el sentit del recurs a aquest mètode extraordinari en un conflicte de naturalesa políticoconstitucional com és el que hi ha a Catalunya.

Enoch Albertí i Rovira